

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności:

- decyzji z dnia 17 lipca 2019 r. wykluczającej ją z listy rezerwy kadrowej konkursu EPSO/AD/363/18 (AD7) – 2, administratorzy w dziedzinie podatków;
- decyzji z dnia 10 grudnia 2019 r. utrzymującej w mocy decyzję o wykluczeniu z listy rezerwy kadrowej konkursu EPSO/AD/363/18 (AD7) – 2, administratorzy w dziedzinie podatków;
- decyzji organu powołującego z dnia 8 lipca 2020 r., doręczonej skarżącej pocztą elektroniczną tego samego dnia;
- wraz z obciążeniem Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący: naruszenia przepisów prawnych regulujących zasady dotyczące języków instytucji europejskich, naruszenia zakazu dyskryminacji językowej, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 27 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, naruszenia zasady równego traktowania kandydatów oraz naruszenia art. 22 karty praw podstawowych.
2. Zarzut drugi dotyczący: naruszenia zasady równego traktowania kandydatów i braku obiektywizmu w ocenach ze względu na brak stabilności komisji konkursowej, naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego, oczywistego braku logiki i niespójności oceny komisji konkursowej oraz popełnionego przez tę komisję oczywistego błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący: naruszenia ogłoszenia o konkursie i wynikającego z niego naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego w zakresie, w jakim komisja konkursowa nie zastosowała się do zasad ustalonych w ogłoszeniu w przedmiocie oceny ogólnych umiejętności i oceny umiejętności związanych z obszarem konkursu, wymaganych w każdej dziedzinie.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 5 załącznika III do regulaminu pracowniczego oraz oczywistego błędu w ocenie.
5. Zarzut piąty dotyczący: naruszenia przez komisję konkursową obowiązku uzasadnienia kopo ponownym rozpatrzeniu sprawy, naruszenia prawa do skutecznego środka odwoławczego, jak również naruszenia zasady dobrej administracji i prawa do obrony, w zakresie w jakim komisja konkursowa przyjęła standardową formę rozumowania, z której nie wynika, czy umiejętności skarżącej zostały ocenione i jakie kryteria zostały rzeczywiście przyjęte w tym względzie.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Ryanair/Komisja

(Sprawa T-643/20)

(2020/C 423/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci F. Laprévotte, V. Blanc, E. Vahida, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 13 lipca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA. 57116 – Niderlandy – COVID-19: państwowa gwarancja pożyczki i pożyczka państwowa dla KLM; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarżąca wniosła również o rozpoznanie skargi w trybie przyspieszonym, o którym mowa w art. 23a statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska niesłusznie wyłączyła z zakresu decyzji pomoc na rzecz Air France.
 2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła szczególne postanowienia traktatu FUE oraz ogólne zasady prawa europejskiego dotyczące zakazu dyskryminacji, swobodnego świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości, które stanowią podstawę liberalizacji transportu lotniczego w Unii Europejskiej od końca lat 80. ubiegłego wieku. Liberalizacja rynku transportu lotniczego w Unii pozwoliła na rozwój prawdziwie paneuropejskich tanich linii lotniczych. Zezwalając Niderlandom na zastrzeżenie pomocy dla KLM, Komisja Europejska zignorowała szkody, jakie kryzys związany z COVID-19 poczynił takim paneuropejskim liniom lotniczym, oraz rolę, jaką one odgrywają w sieci połączeń lotniczych Niderlandów. Artykuł 107 ust. 3 lit. b) TFUE przewiduje wyjątek od zakazu pomocy państwa, o którym mowa w art. 107 ust. 1 TFUE, ale nie przewiduje wyjątku od innych przepisów i zasad traktatu FUE.
 3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja Europejska niewłaściwie zastosowała art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że pomoc ma na celu zaradzenie poważnym zakłóceniom w funkcjonowaniu niderlandzkiej gospodarki i naruszając ciężący na niej obowiązek wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i utrzymanie niezakłóconej konkurencji (tj. „test bilansujący”) oraz zapewnienia proporcjonalności pomocy.
 4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja Europejska nie wszczęła, pomimo poważnych trudności, formalnego postępowania wyjaśniającego oraz naruszyła uprawnienia procesowe skarżącej.
 5. Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzję wydano z naruszeniem ciężącego na Komisji Europejskiej obowiązku uzasadnienia.
-